

Dosarul nr. 2ra-592/19

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Central (jud. : R. Pulbere)

Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : N. Simciuc, V. Cotorobai, I. Țurcan)

ÎNCHEIERE

27 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Scodigor Anton,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Scodigor Anton
împotriva Direcției de Deservire a Călătorilor a Întreprinderii de Stat “Calea Ferată din
Moldova” și a Întreprinderii de Stat „Calea Ferată din Moldova” cu privire la obligarea
recalculării și achitării plăților de deplasare și încasarea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost admis apelul declarat de Întreprinderea de Stat „Calea Ferată din Moldova”, casată
hotărârea din 5 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și emisă o hotărâre
nouă de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 25 mai 2016 Scodigor Anton, s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de
chemare în judecată împotriva Direcției de Deservire a Călătorilor a Întreprinderii de
Stat “Calea Ferată din Moldova” și a Întreprinderii de Stat “Calea Ferată din Moldova”
cu privire la obligarea recalculării și achitării plăților de deplasare peste hotare (50%
din diurnă) pentru ultimii 3 ani, încasarea penalității de întârziere și încasarea
prejudiciului moral în sumă de 10 000 de lei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că activează în funcție de însoțitor de
vagon ruta Chișinău-Sankt-Petersburg, Direcția de deservire a călătorilor a
Întreprinderii de Stat “Calea Ferată din Moldova”, începând cu anul 1981.

Angajatorul nu îi achită plățile ce țin de deplasările peste hotarele Republicii
Moldova deși, unii salariați care activează pe ruta Chișinău – București beneficiază de
aceste plăți, fapt bine cunoscut de administrație.

În vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă s-a adresat către administrația
Întreprinderii de Stat “Calea Ferată din Moldova”, însă fără nici un rezultat.

Corespunzător în temeiul garantat de prevederile legale conținute în art. 175- 176
Codul muncii și Regulamentul cu privire la delegarea salariaților entităților din
Republica Moldova aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 10 din 05 ianuarie 2012, a
solicitat admiterea cererii de chemare în judecată.

Prin hotărârea din 5 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de Scodigor Anton s-a admis parțial.

A fost obligată Întreprinderea de Stat "Calea Ferată din Moldova" să calculeze și să achite lui Scodigor Anton plățile ce țin de deplasările peste hotare pentru ultimii 3 ani și pentru fiecare zi de întârziere 0,1% din suma neplătită la timp.

S-a încasat de la Întreprinderea de Stat "Calea Ferată din Moldova" în beneficiul lui Scodigor Anton prejudiciului moral în mărime de 2 000 de lei. În rest acțiunea fiind respinsă.

La 2 iunie 2017, Întreprinderea de Stat "Calea Ferată din Moldova" a depus apel împotriva hotărârii din 5 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, solicitând admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie respinsă acțiunea.

Prin decizia din 06 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Întreprinderea de Stat „Calea Ferată din Moldova” și menținută hotărârea din 5 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central.

La 4 aprilie 2018 Întreprinderea de Stat „Calea Ferată din Moldova” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 4 iulie 2018 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul declarat de Întreprinderea de Stat „Calea Ferată din Moldova”.

S-a casat decizia din 6 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, și s-a remis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Întreprinderea de Stat „Calea Ferată din Moldova”.

S-a casat hotărârea din 05 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central și s-a emis o hotărâre nouă prin care :

Cererea de chemare în judecată depusă de Scodigor Anton împotriva Direcției de Deservire a Călătorilor a Întreprinderii de Stat "Calea Ferată din Moldova" și a Întreprinderii de Stat „Calea Ferată din Moldova” cu privire la obligarea recalculării și achitării plăților de deplasare și încasarea prejudiciului moral, a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța a reținut că în perioada aflării lui Scodigor Anton în deplasare peste hotarele țării și timpul efectiv cât s-a aflat la lucru, ultimului i s-a achitat salariul și sporurile pentru deplasări.

Întreprinderea de Stat "Calea Ferată din Moldova" și-a executat obligația și a respectat prevederile pct.1 și pct.4 al Regulamentului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 362 din 11 iunie 1993, în privința lui Scodigor Anton.

Instanța de apel a stabilit că pentru recuperarea cheltuielilor de întreținere a personalului flotant, precum și în cazul deplasărilor de serviciu în raza sectoarelor deservite de acesta, se plătesc adaosuri în procente la salariul de funcție sau cel tarifar lunar al lucrătorului (fără a se ține cont de coeficienți, adaosuri, suplimente, alte plăți suplimentare de stimulare și compensare pentru fiecare 24 ore în următoarele mărimi: 1,5% - pentru efectuarea lucrului în procesul călătoriei, 3% - pentru deservirea trenurilor de pasageri, poștale și de bagaje, vagoanelor-restaurant (cafenea-bufet) și vagoanelor poștale în trenurile de pasageri; 20% din salariul de funcție lunar (salariul

tarifar) - pentru personalul flotant și cel aflat în deplasări în raza sectoarelor deservite în permanență, dacă durata muncii în condiții flotante este de 12 și mai multe zile în lună și durata fiecărei deplasări depășește durata unei zile de lucru normale și 1,5% din salariul de funcție lunar (salariul tarifar, dacă personalul se află în condițiile menționate mai puțin de 12 zile pe lună cu condiția revenirii zilnice după efectuarea lucrărilor la locul permanent de muncă și de trai.

Potrivit pct.4 al Regulament lucrătorilor care, în conformitate cu punctul 1 al prezentului Regulament, beneficiază de adaosuri, nu li se plătesc diurne prevăzute pentru deplasare.

La 21 ianuarie 2019, Scodigor Anton a declarat recurs împotriva deciziei din 24 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii din 5 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central.

În motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu soluția instanței de apel, Decizia este contradictorie și neclară, fiind adoptată cu interpretarea eronată a circumstanțelor de drept și de fapt. Susține, că în motivarea deciziei nu este clar dacă Scodigor Anton a avut sau nu dreptul la plățile pentru deplasarea peste hotarele Republicii Moldova și dacă a avut atunci care plăți și ce norme legale prevăd acele plăți.

Recurentul a indicat la caz sunt aplicabile prevederile Hotărârii Guvernului nr. 10 din 5 ianuarie 2012 și Regulamentul cu privire la delegarea salariaților entităților din Republica Moldova, care prevăd că personalului de serviciu al trenurilor de călători și mărfurilor li se plătește diurnă.

Instanța de ape și-a motivat soluția aplicând o altă normă materială, care a fost abrogată înaintea adoptării Regulamentului cu privire la delegarea salariaților entităților din Republica Moldova.

În opinia recurentului instanța de apel nu și-a executat în deplină măsură obligația legală de a motiva hotărârea și de a argumenta soluția adoptată.

Recurentul a declarat cerere de recurs în temeiul art.432, alin.(2) lit. a) și b) care statuează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Prin referința depusă la 26 martie 2019, Întreprinderea de Stat “Calea Ferată din Moldova” a indicat că recursul declarat de Scodigor Anton nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă. Decizia instanței de apel este emisă cu aplicarea corectă a legii materiale. În cererea de recurs recurentul nu a invocat nici un temei ce ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel, nu a descris nici o încălcare de drept procesual și material, ci doar a formulat doar critici asupra fondului cauzei.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 24 octombrie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de comunicare, instanța de apel a expediat participanților la proces copia deciziei motivate, la 29 noiembrie 2018, însă la materialele dosarului lipsesc date referitoare la recepționarea acesteia.

Cererea de recurs a fost declarată la 21 ianuarie 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui

recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Scodigor Anton, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat Scodigor Anton.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari